

РЕШЕНИЕ

Номер 2921 02.10.2020 г. Град Благоевград

В ИМЕТО НА НАРОДА

Окръжен съд – Благоевград Трети въззивен граждански състав

На 17.09.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател: Петър Узунов
Членове: Емилия Топалова
 Александър Трионджиев

Секретар: Мая С. Димитрова

като разгледа докладваното от Емилия Топалова Въззивно гражданско дело
№ 20201200500844 по описа за 2020 година

И за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е въззивно-по реда на чл.259 и сл. ГПК и е образувано по въззивна жалба на Е. К. Т. ,подадена чрез пълномощника му адв.Д.М. против решение №2284/10.03.2020г. на РС-Благоевград по гр.д.№564/2019г.

В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност и необоснованост на решението на БлРС и постановяването му при съществени процесуални нарушения.Твърди се и недопустимост на обжалваното решение с искане за обезсилването му.Основното оплакване в жалбата е сведено до необоснованост на обжалваното решение ,тъй като РС не е преценил събраните доказателства поотделно и в съвкупност и направените фактически изводи не съответствали на доказателствата по делото.Иска се отмяна на обжалваното решение и разрешаване на спора по същество ,при което въззивния съд да отхвърли предявените искове срещу въззивника и да уважи предявените от него насрещни искове.Не са претендирани разноски.

В срока по чл.263 ал.1 ГПК е постъпил отговор от въззиваемия С. Е. К. чрез пълномощника му адв.Н.И. ,в който въззивната жалба е оспорена като неоснователна.Твърди се,че е бланкетна,тъй като не се сочат сериозни правни аргументи за недопустимост,респ. за незаконосъобразност на обжалваното

решение.Сочи се,че жалбата съдържа едностранчив анализ на кореспонденция между страните ,която не е относима за правния спор,предмет на разрешаване по делото.Поддържа се,че обжалваното решение на БлРС е правилно-съдът е направил обосновани и законосъобразни правни изводи както относно основателността на предявения иск за собственост от ищеца ,така и за неоснователността на предявените от ответника насрещни искове.Посочва се, че след постановяване на обжалваното решение до въззиваемия е отправено предложение от пълномощника на въззивника да отиде в Благоевград и да си получи автомобила,но при условие,че се откаже от присъденото му обезщетение за неоснователно ползване и от разноските по делото.Претендират се разноски за въззивното производство по представен списък по чл.80 ГПК.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259 ал.1 ГПК от надлежна страна в производството при наличие на правен интерес от обжалването на посоченото решение на БлРС ,поради което е допустима.

Съобразно правомощията си по чл.269 ГПК ,при служебната проверка Благоевградският Окръжен съд намира обжалваното решение за валидно и допустимо,а по повдигнатите в жалбата въпроси за правилността му приема следното:

Фактическата страна на спора е установена правилно от първоинстанционният съд въз основа на проведен анализ на събраните доказателства,поради което по този въпрос въззивният съд препраща към мотивите на обжалваното решение на основание чл.272 ГПК.Допуснато е обаче процесуално нарушение с разпита на Г.Т. като свидетел и обсъждането на нейните показания при установяване на фактологията на спора.Установява се от справка в ТРРЮЛНЦ,че Г.А.Т. е управител и едноличен собственик на капитала на първия ответник „Е.Т.А“Е с ЕИК *,следователно тя е законен представител на дружеството,което е страна по делото и не може да бъде свидетел за обстоятелствата относно облигационното правоотношение между дружеството,което представлява и ищеца ,възникнало чрез посредничеството на съпруга й-втория ответник Е.Т..Ето защо нейните показания следва да бъдат изключени при анализа на събраните доказателства като недопустими.Това не влияе на крайния извод за

законосъобразност на обжалваното решение.

От писменото обяснение на ответника Е.Т. ,приложено в приобщената към доказателствата прокурорска преписка се установява ,че ключът и талонът на процесния лек автомобил се намират у този ответник.В същото обяснение ответникът Т. е споменал,че прилага част от водената между него и ищеца комуникация през социалната мрежа Фейсбук /на л.116-120 от делото/ ,от която се установява ,че преговорите са се водили за превоз на автомобила от Германия-гр.Кьолн до гр.В.Търново за цена 100 евро./вж.съобщенията от 12.09.2015г-12,35ч. от Т. до ищеца.Сумата от 450 евро като цена на превозната услуга се появява в кореспонденцията на Е.Т. с ищеца чак на 02.10.2015г., към която дата автомобилът е вече в България на паркинг ,намиращ се близо до гр.С., встрани от пътя след разклона на главен път Е-79 за гр.Банско .Това обстоятелство се установява при съвкупната преценка на данните от разпечатката на комуникацията през социалната мрежа Фейсбук и показанията на св.Б. и св.П..От показанията на св.К. се установява,че ищецът и ответникът Т. са постигнали съгласие за превоз на автомобила от Германия до България-гр.В.Търново за цена 100 евро,а искането за плащане на цена от 450 евро е направено когато автомобилът е пристигнал на уговореното място в гр.В.Търново и е следвало да бъде предаден на св.П.,действащ от името на ищеца.Съдът цени показанията на посочената свидетелка като достоверни и обективни, въпреки възможната ѝ заинтересованост от изхода на делото съгласно чл.172 ал.1 ГПК,защото установените от нея факти и обстоятелства се потвърждават от представената в писмен вид комуникация през Фейсбук ,в която е записано изявление на ответника Т.,че предлага цена за превоз на автомобила до България от 100 евро до гр.В.Търново,90 евро-до гр.София.От анализа на гласните доказателства и материалите по приложената прокурорска перписка се установява несъмнено,че въззивникът Е.Т. е действал от името и за сметка на „Е.М.А.“Е , чийто капитал е собственост и е управлявано от съпругата му Г.Т..Установява се ,че на обявата във Фейсбук ,на която ищецът се е позовал, е отговорил ответникът Е.Т. от името на „Е.Т.А“Е /вж. постановление на ВКП от 19.07.2016г. по преписка вх.№6717/2016г./.Доказано е,че превозът е извършен от служители на дружеството ответник /св.Б./При така установените факти и обстоятелства съдът приема ,че облигационното

правоотношение за превоз на процесния автомобил от Германия-гр.Кьолн до България-гр.В.Търново е възникнало валидно по договор за превоз между ищеца К. като товародател и ответното дружество „Е.М.А.“Е като превозвач,сключен чрез втория ответник Е.Т. ,действащ от името и за сметка на дружеството без представителна власт.Относно установяването на обстоятелствата къде се намира и съхранява процесния лек автомобил ,състоянието му и определянето на месечен наем по среднопазарни цени за процесния период,въззивният съд възприема изцяло заключенията-основно и допълнително от извършената СТЕ.

При така установената фактическа страна на спора,въззивният съд приема следните правни изводи:

По главните искове за собственост върху лекия автомобил и за заплащане на обезщетение за ползата,от която ищецът е лишен за процесния период:

Несъмнено се установява,че процесният автомобил е собственост на въззиваемия С.К. ,но се намира във фактическата власт на въззивника Е.Т.,който държи стартерния ключ и големия талон у себе си и отказва да ги предаде на собственика.С установените по делото факти и обстоятелства относно неправомерното задържане на автомобила от втория ответник Е.Т.,искът за собственост е основателен и доказан и с обжалваното решение законосъобразно е уважен.Въззивникът не противопоставя годно правоизключващо основание за задържане на автомобила.Той няма право на задържане,тъй като няма изискуемо вземане срещу ищеца от процесното превозно правоотношение ,а освен това е и недобросъвестен /чл.91 ал.1 ЗЗД/.По иска за заплащане на обезщетение РС законосъобразно е определил размера му ,изхождайки от данните по експертните заключения за среднопазарния наем на месец за лекия автомобил за процесния период.Ирелевантно за спора е възражението на въззивника,че той не е ползвал автомобила,а го съхранява на паркинг.Когато някой държи чужда движима вещ на нищожно правно основание или при начална липса на основание ,пропуснатите ползи от невъзможността на собственика да събира гражданските и естествените плодова от своята вещ разместват благата и собственика се обеднява за сметка на държателя.Който владее или държи вещта на нищожно основание или при начална липса на такова е

недобросъвестен и дължи на собственика обезщетение / в този смисъл решение №235/22.03.2010г. на ВКС-ГК,Трето г.о. по гр.д.№2700/2008г. ;решение №10/21.09.2019г. на Бургаския Апелативен съд по в.т.д.№319/2018г./Предвид изложеното по-горе въззивният съд намира,че обжалваното решение на БлРС е правилно в частта,в която са уважени главните икове .

По насрещните икове:

Между въззиваемият К. и „Е.М.А.“Е е сключена валидна търговска сделка за превоз на автомобил от Германия до България при уговорена цена за превозната услуга 100 евро.Сделката е сключена чрез въззивника Е.Т.,действал от името и за сметка на дружеството –търговец без да е имал представителна власт.Съгласно чл.301 от ТЗ когато едно лице действа от името на търговец без представителна власт ,се смята,че търговецът е потвърдил действията ,ако не се е противопоставил веднага след узнаването.Търговецът „Е.М.А.“Е,представляван от законния представител Г.Т. не само не се е противопоставил на сключената от Е.Т. превозна сделка с ищеца, а фактически я е изпълнил ,тъй като превозът е извършен и автомобилът е превозен от Германия до България от негови служители и наета от дружеството платформа.Сделката ,сключена от Е.Т. без представителна власт е потвърдена от търговеца –дружеството ответник и е породила присъщото й правно действие.По спорния въпрос за цената на превозната услуга,съдът на основание чл.290 ал.1 ТЗ във вр. с чл.14 ал.1 от ЗЗД и с оглед извършената по-горе преценка на доказателствата приема,че уговореният размер е 100 евро.Изменението на цената на 450 евро е извършено едностранно от втория ответник без съгласие на ищеца-товародател,поради което и на основание чл.20а ,ал.2 ЗЗД не поражда действие за изпълнение на задълженията от страна на товародателя.Задължението му за плащане на цената на превоза -100 евро е към превозвача-дружеството „Е.М.А.“Е,а не към ищеца по насрещния иск Е.Т.,тъй като той не е страна по превозното правоотношение.Ответникът Т. няма основание да иска заплащане на цената на превоза на него като ФЛ,тъй като не е страна по превозния договор.Няма правна логика в поддържания в жалбата довод за противоречие в обжалваното решение на БлРС,тъй като съдът от една страна е уважил иска за собственост и иска за обезщетение срещу въззивника,а е отхвърлил насрещния иск за цената на превозната

услуга.Исковете са различни/вещен и облигационни/ ,почиват на различни правопораждащи факти и правоотношения,поради което съобразно доказването в процеса няма никаква пречка ,нито противоречие в това да бъдат уважени главните искове ,а насрещните-отхвърлени.

Недоказани и поради това неоснователни са и останалите насрещни искове.Тъй като е недобросъвестен и без основание задържа стартерния ключ и големия талон на автомобила въззивникът не може да претендира успешно заплащане на разходи за съхранението му.Извършването на такива разходи се дължи на неговата недобросъвестност.Отделен е въпросът ,че твърденията по насрещния иск за направени разходи за паркинг в претендирания размер са изцяло недоказани.За релевантните за този иск обстоятелства не са ангажирани писмени ,нито годни гласни доказателства.Същото се отнася и за насрещния иск за обезщетение за неимуществени вреди ,по който няма събрани доказателства за извършен деликт от ищеца ,настъпили за въззивника неимуществени вреди и причинна връзка между настъпването на вредите и деликтното действие.Твърдението за деликт в насрещния иск се основава на подадените от ищеца жалби до Прокуратурата ,което причинило на въззивника неудобства и накърнило търговския му имидж.Правото на жалба на ищеца при дадените обстоятелства е неотменимо негово конституционно закрепено право,поради което не може да се квалифицира като деликт.Каквито и притеснения и неудобства да е изпитал въззивникът /макар и изцяло недоказани/ ,те са причинна връзка със собственото му недобросъвестно поведение,поради което ищецът не може да носи отговорност по чл.45 ЗЗД.Като е отхвърлил насрещните искове ,РС –Благоевград е постановил правилно решение по гр.д.№564/2019г. ,което следва да бъде потвърдено и в тази му част.

С оглед крайния резултат основателно е искането на въззиваемия за разноски ,заявено своевременно от процесуалния му представител.въззиваемият е направил деловодни разноски за въззивното производство в претендирания размер -920лв-за адвокатско възнаграждение,която сума е платена по банков път,видно от приложените към договора за правна защита платежни документи.Платената сума по сметка на пърномошника му адв.Илиева е 470 евро ,която по фиксирания курс лев/евро се равнява на 933,22лв.Вписаното в договора за правна помощ

възнаграждение е в размер на 920лв,колкото следва да се присъдят на въззиваемия като разноски за въззивното производство.

По изложените съображения и на основание чл.271 ал.1 ГПК и чл.78 ал.1 ГПК,съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №2284/10.03.2020г. на Районен съд-Благоевград по гр.д.0564/2019г.

ОСЪЖДА Е. К. Т. ,ЕГН *****, с адрес:с.Ч.,ул.“П.“11,Община С.,Благоевградска обл. да заплати на С. Е. К. с ЕГН *****,с постоянен адрес:гр.В.Т.,ул.“С.В.“ №8 * * ап.* сумата от 920лв/деветстотин и двадесет лева/ за направените разноски за въззивното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____